

Noran sattumasupi

Kaikki mäyräkoirien omistajat tietävät, että heidän koiransa ovat rotuesittelyjen mukaan metsästyskoirista monipuolisimpia. Luolakoiria, ajava koira, karkottava koira, noutava koira, jälkikoira jne. –tuttuja luonnehdintoja mäykyistä. Kun pystykorvamme jouduttiin sairauden takia nukkuttamaan 12,5-vuotiaana joulukuussa 2002, oli selvää, että uusi koira otetaan pikaisesti.

Keväällä 2003 karkeakarvainen mäyräkoira Rowanberrie's Feenix eli Nora muuttikin kotiimme asumaan. Tarkoituksena oli alun alkaen myös metsästää kunhan sen aika koittaa. Pääajatukseksi oli metsäkauriin metsästys ajavalla koiralla, luolametsästystä kuitenkin unohtamatta, koska pienpetokannat ovat vahvat.

Olemme edenneet Noran kanssa verkkaisesti kokeneita mäykyjen kouluttajia kuunnellen, sillä liian raskaat tai rajut kokemukset metsällä nuorena eivät ole hyväksi mäyräkoiran kehitykselle. Varovaisuus on ollut tarpeen, sillä omat kokemukset metsästyskoirista rajoittuivat ajokoiriin ja pystykorviin, jotka ovat varhaiskypsiä ja valmiita metsälle usein hyvinkin nuorina. Mäyräkoirasta olemme kuulleet ja oppineet, että erityisesti luolatyöskentelyä ajatellen on varottava liian aikaisia riistakontakteja. Toki leikin varjolla ollaan jäljitetty sorsaa, revitty supin häntä silpuksi, tutkittu hirven pään rakennetta, kaivettu myyrät ja päästäiset, kuljettu jäniksen ja kauriin jäljillä jne. Kotikasvatukseen ovat kuuluneet myös kaikenlaiset pilottus-, veto- ja voimaleikit.

Oulun Haukkukeitaalla olemme käyneet luolaharjoituksissa vuoden 2004 aikana ja huomanneet Noran selvästi kehittyneen ketun kanssa työskentelyssä. Rohkeutta on tullut kerta kerralla lisää ja haukku irttoa vähän liiankin herkästi. Ahdinkoputken läpäisy ei vaan oikein ole "vaivaton ja nopea" kuten toivoisimme – kotiharjoittelusta huolimatta. Kuitenkin koira olisi siis selvästi valmis kohtaamaan riistan myös luonnossa.

Runebergin päivänä 5.2.2005 Nora oli

tavanomaisella aamukävelyllä läheisellä metsäautotiellä. Keli oli suojainen ja lämpötila plussalla. Emme olleet metsästämässä, mutta kohtasimme kahden supikoiran jäljet tiellä, niin lähdimme heti seuraamaan jälkiä. Uskoimme löytävämme supit läheltä – yleensä ne eivät keskitalvella tee pitkiä retkiä luolan ulkopuolelle.

Etenimme mässä lumessa ainoastaan sata metriä tien ulkopuolelle, kun löysimme suoraan alaspäin menevän luolan suuaukon.

Luola oli ainoastaan tuo yksi reikä ja muutaman metrin mittainen käytävän patkä – ei siis todellinen pesäluolasto monine kulkuaukkoineen. Irrotin hinnan ja Nora sujahti reikään aloittaen välittömästi haukun, jota supikoiran murina säesti. Kaivoin puhelinta taskustani soittaakseni apuvoimia ja työkaluja, kun reijstä ampaisi supikoira ulos! Alkoi

kilpajuoksu elämästä ja kuolemasta, kun mies ja koira ryntäsivät supikoiran perään. Nora tarttui ensin supin häntään ja sitten takalistoon kiinni, niin että supin oli pakko pysähtyä. Lopputulos on nähtävissä seuraavalla sivulla olevassa kuvassa.

Reikään jäänyt toinen supi jätettiin rauhaan ja ajattelimme pitävämmme seuraavana päivänä uudet harjoitukset, mutta yöllä tuo turrikka olikin liivahtanut ulos. Alkuun Nora seurasi jälkeä hyvin, mutta pakkasen myötä hanki oli kantanut supia paremmin ja paremmin ja lopulta noin kilometrin jäljityksen jälkeen supi katosi.

Supikoirakanta on näillä seuduilla vahva ja metsästävälle mäykyille on töitä luvassa. Kuukautta myöhemmin eli maaliskuun alussa löytyi ilman koiraa, toinen supipariskunta kuusen alta ja nyt on tiedossa jo kolmas pari laajemmassa luolastossa. Sinne on Norankin tarkoitus lähteä ja metsäkaurisjähdit aloitamme tosissaan ensi syksynä.

HANNU PIETILÄINEN ja NORA
Liminka, Alatemmes

HANNU PIETILÄINEN

Nousetkos siitä vielä? Älä nyt leikistä suutu! Noran eka supikoira.